

skulle stilles aldeles lige, men dette vilde derimod, som det forekommer mig, blive udtalt, hvis Endringsforslaget under Nr. 3 skulde blive vedtaget. Jeg agter derfor at stemme mod Endringsforslaget under Nr. 3, men jeg agter ogsaa at stemme imod Endringsforslaget under Nr. 1. Ganste vist indrømmer jeg, at det er meget uheldigt at give en Lovregel, som dog ikke er nogen Lovregel, men hvorfra der kan afviges, og jeg skulde meget ønske, om det kunde lykkes at opstille en vis Begrænsning for den mulige Afvigelse. — Jeg indrømmer, at en Afvigelse maa der under visse Omstændigheder kunne finde Sted, men det vilde megetlig være ønskeligt, om man dog kunde opstille i det Mindste en vis Begrænsning for den. Skulde det imidlertid ikke kunne lykkes, vilde jeg dog foretrække en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i Lovforslaget; den vilde ialtsald, om den end ikke har fuld juridisk Betydning, dog have en stor moralsk Betydning og vilde slutte sig nærmere til den tidligere bestaaende Tilstand end et saadant Forslag som det, der foresligger under Nr. 1. Jeg vil endnu bemærke, at ligesom jeg vil stemme imod Forslagene under Nr. 1 og 3, saaledes vil jeg ogsaa stemme imod Endringsforslaget under Nr. 2. Jeg tror ikke, at den Hensigt at komme — om jeg saa maa sige — de filologiske Kandidater til Hjælp, der har ledet Forslagsstillerne, er naaet af dem. For det Første mener jeg nemlig, at den Bestemmelse i Endringsforslaget, at de Personer, der isølge Reglerne i Loven af 28de Marts 1855 § 2 ere rykkede op fra Adjunktembeder til Overlærerebæder, skulde have lige Udgang med de filologiske Kandidater til at blive Rektorer, indeholder en Udvidelse ud over det af Ministeren Foreslaaede paa de filologiske Kandidaters Bekostning, og fremdeles ser jeg ikke rettere, end at Forslagsstillerne ved at forandre Udtrykkene i Lovforslaget om, hvilke Personer der skal stilles lige med de filologiske og polytekniske Kandidater, derhen, at de betegnes som „candidati magisterii“, komme ind paa det Samme, som der er foreslaaet under Nr. 3, og som jeg er imod. Hvis det ikke skulde være Meningen, er det en anden Sag, men i saa Fald er det ikke klart udtrykt.

Dannekjold-Samsøe: Jeg vil blot tillade mig et Par ganske korte Bemærkninger, navnlig i Anledning af det, der fremkom fra den ærede næstfødste Læser (Schütte). Jeg kan i Theorien være enig med ham i det Meste af, hvad

han sagde, og anser det for heldigt, om Regjeringen kunde være bunden ved ganske bestemte Regler i dette Tilfælde. Men jeg tror, at hvis man vil føre Theorien ud i Praxis, vil den let føre til et modsat Resultat, nemlig, at Regjeringen i Virkeligheden faar friere Hænder derved, at det bliver den umuligt at følge de Regler, som blive givne. Der er udtalt, at Bestemmelsen om, at Udgangen til Rektorerne skulde være indskrænket til Filologer alene, har været meget generende, og hvis jeg ikke misforstod den ærede Ministers Udtalelse ved første Behandling, er denne Bestemmelse ogsaa bleven overtraadt, fordi det ikke var muligt at finde en Filolog, som passede til denne Stilling. Naar da Regjeringen oftere var nødsaget til at overtræde denne Lov, vilde den søle sig langt mindre bunden, end dersom den havde lidt friere Hænder til at vælge mellem de forskjellige Kandidater, der maatte optræde som Ansøgere. Jeg ser ikke nogen som helst Fare for Skolen deri, at en filologisk Kandidat bliver Rektor ved en Skole, hvor den mathematiske Retning følger, eller omvendt. Derimod tror jeg, at der ligger en Fare deri, at Regjeringen ofte vil blive nødt til at vælge en Mand, om hvem den har den Ansættelse, at han ikke er Posten vægen, fordi den er indskrænket til at vælge en Filolog. Dersom der altid var et tilstrækkeligt Antal filologiske Kandidater, kunde det gaa an at binde Regjeringen, men man ser jo, at i de senere Aar er der bestandig Færre og Færre, der gaa den studerende Vej, og særlig da vel ogsaa den filologiske Vej, og Udvalget vil derfor blive saa ringe, at Regjeringen ofte vil blive nødt til at vælge mindre gode Kræfter. Før man altsaa ved at lønne Embedsmændene bedre og derved give dem større Lyst til deres Gjerning har bevirket, at der er et større Udvalg tilstede vil jeg anfse det for uheldigt at binde Regjeringen stærkere, end den vil være bunden ved Bestemmelserne her i Lovforslaget. Jeg tror heller ikke, at der vil være nogen Fare for, at en Regjering skal gaa ud over de rimelige Grændser i denne Henseende. Jeg tror, at den Minister vilde gjøre sig temmelig umulig, som vilde vælge en Mand, der aldeles ingen Examen havde taget eller havde taget f. Ex. Seminaristexamen, til Rektor ved en af de lærde Skoler. Jeg tror langt fra, at det altid er sikkert, at Filologerne ere de bedst skiktede til Rektorpøsterne. Der er idetmindste vistnok Exempler paa, at en Mand kan være en meget lærd og dygtig Filolog